

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Davidem Zahumenským
sídlem třída Kpt. Jaroše 1922/3, Brno

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem
zastoupen advokátem JUDr. Danielem Volákem
sídlem Jiráskova 413, Litvínov

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2021, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupkových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), datované dnem 5. 8. 2021 a vypravené dne 6. 8. 2021, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 34 odst. 1 písm. a) zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů (dále jen „krizový zákon“), kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 23. 1. 2021 v 18.16 hodin byl policií ČR zjištěn jako zákazník konzumující jídlo nebo nápoje v restauraci X v ulici X v Ústí nad Labem, čímž porušil usnesení vlády ze dne 23. 12. 2020 č. 1375, bod II a bod III, a nesplnil tak povinnost podle § 31 odst. 3 písm. c) krizového zákona. Za tento přestupek mu byla podle § 34 odst. 3 krizového zákona uložena pokuta 5 000 Kč a současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Žaloba

2. Ve včasné žalobě žalobce namítal, že nebyla naplněna formální ani materiální stránka přestupku. Navíc bylo rozhodováno na základě krizového opatření vlády ze dne 23. 12. 2020 č. 1375, které bylo protiústavní a nezákonné. Správní orgány se nevypořádaly s uplatněnou argumentací žalobce, zejména s argumentací uplatněnou v odvolání.
3. Žalobce poukázal zejména na judikaturu Ústavního soudu, dle níž je krizové opatření jiným právním předpisem a napadat je možné teprve zásah do základních práv na základě takového krizového opatření. Správní soud je oprávněn si posoudit zákonnost, resp. ústavnost krizového opatření. Žalobce k tomu odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 106/20, jímž Ústavní soud shledal jiné krizové opatření protiústavním, a to již pro existenci obecného zákazu podnikání a pro absenci odůvodnění. Závěry tohoto nálezu lze dle žalobce vztáhnout také na krizové opatření, jehož porušení bylo žalobci vytýkáno a jež obsahuje tytéž vady. Názor žalobce dle něj podporuje také rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2021, č. j. 6 A 141/2020-90, který rozšiřuje závěr o protiústavnosti krizových opatření vlády také na dřívější krizová opatření. Předmětné krizové opatření je potřeba posoudit jako nezákonné i z toho důvodu, že bylo neústavní a nezákonné vyhlášení nouzového stavu a jeho prodlužování. Správní orgán rovněž nezohlednil, že opatření byla velmi často měněna, což je v rozporu se zásadou právní jistoty.
4. Správní orgány dle žalobce nezohlednily přístup popsáný v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, a učinily nepřípustná zjednodušení bez toho, aby bylo řádně prokázáno, že byly naplněny všechny prvky skutkové podstaty přestupku. Žalobce se na místě nacházel za účelem realizace petičního práva, v rozhodnutí zcela absentuje informace o tom, zda bylo zjišťováno, jestli se na místě petice nacházela a jestli na ní byl podpis a údaje žalobce. Žalobce dále citoval blíže neoznačené rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, jenž uvedl, že v jím řešeném přestupkovém řízení bylo třeba řádně provést důkazy, včetně videonahrávky, a řádně se s nimi vypořádat, dále vysvětlit, k čemu správní orgán přihlížel při stanovení trestu a dát obviněnému možnost vyjádřit se k jeho osobním poměrům. Tyto námitky jsou relevantní také v nyní řešené věci.

5. Správní orgán se dle žalobce řádně nevypořádal s tím, že na žalobce dopadaly výjimky ze zákazu vycházení uvedené v krizovém opatření, na což žalobce v odvolání poukazoval. Žalobce mohl konzumovat služby, stejně jako mohl realizovat svoje petiční právo, jakožto výkon jiné činnosti. Není mu zřejmé, jak by měl posoudit, s kolika osobami se může potkat. Nelze jej trestat za nedodržení neurčité povinnosti. Jiné osoby se při výkonu své práce s dalšími osobami setkávat mohou, přičemž není stanoveno, s kolika osobami se lze setkat. Správní orgány nezohlednily, že v případě stravovacích služeb nebyl zcela zakázán prodej, ale bylo možné, aby si lidé něco zakoupili s sebou, nebo aby restaurace byla otevřena, pokud se nejednalo o provozovnu otevřenou pro veřejnost. V provozovně se evidentně nacházeli pouze odpůrci vládních opatření, kteří svou přítomností projevovali svoje politické přesvědčení, jednalo se tedy o uzavřenou společnost, klub. Bylo jen přirozené, že nikdo jiný, než odpůrci opatření nepřišel. I kdyby se žalobce nacházel v uzavřené provozovně a zde konzumoval, ničeho protiprávního by se nedopouštěl. Pokud jde o to, zda daná restaurace či klubovna spolku byla otevřena v souladu či mimo soulad s danou výjimkou a zda dodržovala předmětné podmínky, to nejsou zákazníci povinni ověřovat, neboť je to věcí provozovatele.
6. I Městský soud v Praze v rozhodnutí ze dne 30. 11. 2020, č. j. 14 A 128/2020-22, dovodil, že zákazy týkající se provozoven jsou přímo určeny jen samotným podnikatelům, nikoli veřejnosti. Toto rozhodnutí bylo zveřejněno, a zákazníkům tak nelze přičítat k tíži, pokud se na jeho základě domnívali, že se jich nedotýkají povinnosti stanovené provozovatelům. Žalovaný uvedl, že žalobce nemusel vědět o tom, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. To však nereaguje na argumentaci žalobce uvedenou v odvolání. Není také jasné, jak správní orgány zjišťovaly osobní poměry žalobce, aby se mohly uchýlit k takovému konstatování. Žalobce se již v řízení před správními orgány dovolával toho, že i kdyby se správní orgán s jeho argumentací neztotožnil, jednalo se z jeho strany minimálně o právní omyl a žalobce nemohl jednat ani v nedbalosti, natož v úmyslu porušit zákon. Správní orgány postupovaly nezákonně a nevypořádaly námitky žalobce, což má dle správní judikatury vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na obsah rozhodnutí správních orgánů a dále uvedl, že obdobnou problematikou se zabýval Městský soud v Praze v rozhodnutí ze dne 27. 4. 2021, č. j. 3 A 143/2020-57. Ten konstatoval, že žalobcem účelově užívané argumenty nejsou důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí a že zjevné zneužívání ústavních práv pro obcházení jiných právních předpisů nepožívá ochrany. Žalobcem citovaná soudní rozhodnutí se týkala jiných krizových opatření vlády, a jejich závěry proto nejsou v řešené věci aplikovatelné. Pokud žalobce uvedl, že nedostal prostor k vyjádření se ke svým osobním poměrům, jde o účelovou argumentaci, neboť ani v žalobě své osobní poměry neakcentuje, nepožádal o osvobození od soudních poplatků a pokuta mu byla uložena v jedné čtvrtině zákonné sazby. Žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

8. V podané replice žalobce uvedl, že k většině žalobních námitek se žalovaný nevyjádřil. Žalovaným zmíněný rozsudek Městského soudu v Praze se týkal zásahové žaloby ze strany provozovatele, což je odlišná situace. Žalobce dále s odkazem na názor Krajského úřadu Středočeského kraje poukázal na to, že v jeho případě bylo namístě zabývat se naplněním materiální stránky přestupku, která dle jeho názoru naplněna nebyla.

V. Zjištění ze správního spisu

9. Přestupek žalobce oznámila Policie ČR správnímu orgánu I. stupně a spolu s oznámením přestupku postoupila úřední záznamy vztahující se k události ze dne 23. 1. 2021 v restauraci Veranda v Ústí nad Labem. Příkazem ze dne 3. 2. 2021 byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem. Proti příkazu si žalobce podal odpor.
10. Správní orgán I. stupně provedl dne 5. 5. 2021 ústní jednání. Při něm vyslechl žalobce, který uvedl, že v restauraci Veranda byl za účelem seznámení se s peticí a podpisu petice iniciativy Chcípl pes. Policie dorazila v průběhu seznamování se s peticí, žalobce ztotožnila, načež žalobce odešel. Při ústním jednání byl dále jako svědek vyslechnut policista prap. L. B. Ten uvedl, že restauraci Veranda předmětného dne navštívili nejprve dvakrát, kdy domlouvali majiteli panu Žďáreckému, aby restauraci uzavřel. Ten argumentoval tím, že zde má petiční místo. Při třetí návštěvě přijelo policistů více, ztotožňovali hosty, kteří seděli u stolu a konzumovali alkoholické nápoje, mezi hosty byl také žalobce a konzumoval nápoj. Žalobce po ztotožnění zaplatil a z místa odešel. Ke svědecké výpovědi se žalobce vyjádřil tak, že žádný nápoj nekonzumoval a u stolu seděl s panem Jeřábkem.
11. V dalším průběhu řízení policie dodala správnímu orgánu CD s videozáznamem ze zásahu v restauraci X. Žalobce byl vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, svého práva využil a ve svém vyjádření trval na tom, že v restauraci byl na petičním místě. Rovněž potvrdil, že zhlédl videozáznam z restaurace Veranda.
12. Ve shora označeném rozhodnutí o přestupku žalobce správní orgán I. stupně zrekapituloval průběh řízení a popsal, že na videozáznamu je vidět, že žalobce sedí u stolu s dvěma dalšími lidmi a konzumuje alkoholický nápoj, po ztotožnění policií zaplatil útratu a po chvíli z restaurace odešel. Petiční právo je dle správního orgánu I. stupně jedním ze základních práv, jeho realizací však nesmí být zasahováno do jiných práv a svobod a nesmí docházet k rušení veřejného pořádku. Není možné, aby v provozovně, která je zároveň petičním místem, probíhala pod záminkou uplatňování petičního práva jakákoli další činnost, která je omezena či zakázána krizovým opatřením vlády. Policie není povinna projednávat přestupky pouze příkazem na místě, námitka žalobce v tomto směru byla proto shledána nedůvodnou. Z videozáznamu je rovněž patrné, že žalobce v době přítomnosti hlídky žádnou petici nestudoval, pouze seděl u stolu v přítomnosti dalších osob, kdy všichni popíjeli alkoholický nápoj.
13. Dle správního orgánu I. stupně žalobce neuvedl žádný důvod svého pobytu na veřejně přístupném místě v době zákazu vycházení, který by spadl do stanovených výjimek. Došlo tedy k porušení vládního usnesení, čímž žalobce spáchal shora popsany přestupek, a to z vědomé nedbalosti. Polehčující okolností je, že žalobce byl jako přestupce správním orgánem I. stupně projednáván poprvé. Proto byla uložena pokuta při dolní hranici zákonné sazby, která má na žalobce působit nejen represivně, ale i preventivně.

14. K žalobcovu odvolání, jehož obsah byl do značné míry obdobný podané žalobě, rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalovaný shrnul dosavadní průběh řízení a uvedl, že Ústavní soud prohlásil za neústavní jinou regulaci, která se, na rozdíl od věci žalobce, netýkala fyzických osob. K dalším námitkám žalobce žalovaný uvedl, že z provedené svědecké výpovědi policisty je zřejmé, že žalobce v době, kdy policie vstoupila do restaurace, seděl u stolu a konzumoval nápoj, žádnou petici nestudoval ani nepodepisoval. Žádný zákonný důvod k pobytu mimo své bydliště v době zákazu vycházení žalobce neuvedl. Pobyt žalobce v restauraci nebyl nezbytně nutný, a tudíž nedošlo k naplnění výjimky, na kterou se zákaz vycházení dle krizového opatření nevztahuje. Dle žalovaného vyhodnotil správní orgán I. stupně věc správně včetně určení výše správního trestu, proto bylo prvostupňové rozhodnutí žalovaným potvrzeno.

VI. Posouzení věci krajským soudem

15. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
16. Podle § 31 odst. 3 písm. c) krizového zákona je fyzická osoba v době krizového stavu povinna strpět omezení vyplývající z krizových opatření stanovených v době krizového stavu. Krizovým stavem je dle § 2 písm. b) téhož zákona mj. nouzový stav.
17. Podle § 34 odst. 1 písm. a) krizového zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v době krizového stavu nesplní některou z povinností podle § 31 odst. 3 písm. a), b) nebo c).
18. Podle § 5 písm. c) krizového zákona lze za nouzového stavu nebo za stavu ohrožení státu na nezbytně nutnou dobu a v nezbytně nutném rozsahu omezit svobodu pohybu a pobytu ve vymezeném prostoru území ohroženého nebo postiženého krizovou situací.
19. Podle § 6 odst. 1 písm. b) krizového zákona je vláda oprávněna v době trvání nouzového stavu na nezbytně nutnou dobu a v nezbytně nutném rozsahu nařídít zákaz vstupu, pobytu a pohybu osob na vymezených místech nebo území.
20. Podle usnesení vlády ze dne 23. 12. 2020 č. 1375, vyhlášeného pod č. 595/2020 Sb., ve znění usnesení vlády vyhlášených pod č. 9/2021 Sb. a č. 22/2021 Sb., jimiž byla účinnost původního usnesení prodloužena, vláda s účinností ode dne 27. prosince 2020 od 00:00 hod. do dne 14. února 2021 do 23:59 hod. bodem II. usnesení *zakazuje volný pohyb osob na území celé České republiky v době od 05:00 hod. do 20:59 hod. s výjimkou:*
1. cest do zaměstnání a k výkonu podnikatelské nebo jiné obdobné činnosti a k výkonu povinnosti veřejného funkcionáře nebo ústavního činitele,
 2. nezbytných cest za rodinou nebo osobami blízkými,
 3. cest za účelem nákupu zboží a služeb nebo poskytnutí služeb, včetně zajištění potřeb osob příbuzných a blízkých, zajištění péče o děti, zajištění péče o zvířata, odkládání odpadu,
 4. cest za účelem zajištění zboží a služeb podle bodu 3 pro jinou osobu (např. dobrovolnictví, sousedská výpomoc),

5. cest do zdravotnických zařízení a zařízení sociálních služeb, včetně zajištění nezbytného doprovodu příbuzných a osob blízkých, a do zařízení veterinární péče,
6. cest za účelem vyřízení neodkladných úředních záležitostí, včetně zajištění nezbytného doprovodu příbuzných a osob blízkých,
7. výkonu povolání nebo činností sloužících k zajištění
 - a) bezpečnosti, vnitřního pořádku a řešení krizové situace,
 - b) ochrany zdraví, poskytování zdravotní nebo sociální péče, včetně dobrovolnické činnosti,
 - c) individuální duchovní péče a služby,
 - d) veřejné hromadné dopravy a další infrastruktury,
 - e) služeb pro obyvatele, včetně zásobování a rozvážkové služby,
 - f) veterinární péče,
8. cest za účelem pobytu v přírodě nebo parcích a sportování na venkovních sportovištích,
9. cest do vlastních rekreačních objektů a pobytu v nich,
10. cest za účelem vycestování z České republiky,
11. účasti na svatbě, prohlášení osob o tom, že spolu vstupují do registrovaného partnerství, a pohřbu, v počtu ne vyšším než 15 osob, a návštěvy hřbitova,
12. cest za účelem účasti na vzdělávání včetně praxí a na zkouškách,
13. cest za účelem voleb do orgánů zdravotních pojišťoven,
14. účasti na shromáždění konaném v souladu s bodem IV.,
15. účasti na hromadné akci dovolené podle bodu VI.,
16. cest zpět do místa svého bydliště;

21. Bodem III. téhož usnesení vláda ve stejném časovém úseku nařizuje:

1. omezit pohyb na veřejně přístupných místech na dobu nezbytně nutnou a pobývat v místě svého bydliště s výjimkou případů uvedených v bodech I. a II.,
2. omezit kontakty s jinými osobami na nezbytně nutnou míru,
3. pobývat na veřejně přístupných místech nejvýše v počtu 2 osob, s výjimkou
 - členů domácnosti,
 - zaměstnanců vykonávajících práci pro stejného zaměstnavatele,
 - osob společně vykonávajících podnikatelskou nebo jinou obdobnou činnost,
 - osob, které společně konají činnost, ke které jsou povinny podle zákona, a je tuto činnost nezbytné konat ve vyšším počtu osob,
 - dětí, žáků a studentů při poskytování vzdělávání ve školách či školských zařízeních, a zachovávat při kontaktu s ostatními osobami odstup nejméně 2 metry, pokud to je možné,
4. zaměstnavatelům využívat práci na dálku, pokud ji zaměstnanci mohou vzhledem k charakteru práce a provozním podmínkám vykonávat v místě bydliště;

22. V době vydání usnesení vlády č. 1375, za jehož nerespektování byl žalobce poškozen, jakož i v době spáchání předmětného skutku, byla Česká republika v nouzovém stavu. Ten byl vyhlášen usnesením vlády ze dne 30. 9. 2020 č. 957, uveřejněným pod č. 391/2020 Sb., a následně se souhlasem Poslanecké sněmovny opakovaně prodlužován.
23. Zpochybňoval-li žalobce zákonnost předmětného krizového opatření vlády přijatého v podobě jejího usnesení již proto, že neústavní či nezákonné mělo být samotné vyhlášení a prodlužování nouzového stavu, je nejlépe v tomto směru odkázat na judikaturu Ústavního soudu. Ten se v posledním období nouzovému stavu opakovaně věnoval a v zásadě vyloučil abstraktní přezkum rozhodnutí o vyhlášení nouzového stavu, jež neobsahuje konkrétní krizová opatření, s tím, že jde o akt vládnutí politické povahy, který je přezkoumatelný Poslaneckou sněmovnou. Ústavní soud konstatoval, že o nepřezkoumatelnosti vládního vyhlášení nouzového stavu panuje shoda v komentářové literatuře, a jako jedinou možnost přezkumu takového aktu připustil situaci, kdy by akt vyhlášení nouzového stavu byl v rozporu se základními principy demokratického právního státu a znamenal by změnu jeho podstatných náležitostí, přičemž by se na Ústavní soud s návrhem na přezkum obrátila politická menšina (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 4. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 8/20, či jeho usnesení ze dne 16. 3. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 12/21; judikatura Ústavního soudu dostupná na www.nalus.usoud.cz).
24. V návaznosti na popsání přístupu Ústavního soudu vydal Městský soud v Praze rozsudek ze dne 21. 9. 2021, č. j. 8 A 26/2021-42, který byl plénem Nejvyššího správního soudu aktuálně schválen k uveřejnění ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu s právní větou: *„Správní soud může v rámci posouzení zákonnosti a ústavnosti krizového opatření vydaného vládou v době nouzového stavu, které je právním předpisem sui generis a k němuž je tudíž oprávněn na základě čl. 95 odst. 1 Ústavy, posoudit rovněž zákonnost, resp. ústavnost vyhlášení samotného nouzového stavu, neboť trvání nouzového stavu (jeho řádné vyhlášení či prodloužení) je skutečnost, která zakládá kompetenci vlády k vydání takového krizového opatření. Při tomto postupu soud přezkoumává, nejen zda byl nouzový stav formálně vyhlášen, ale rovněž zda nebyly překročeny základní materiální a procedurální limity, které k jeho vyhlášení či prodloužení stanoví ústavní zákon č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky. Při takovém přezkumu ale soud postupuje zdrženlivě, a to s ohledem na široký prostor pro politické uvážení vlády a Poslanecké sněmovny a s respektem k primární kontrolní úloze Poslanecké sněmovny; omezí se tedy na eliminaci závažných porušení materiálních a procedurálních podmínek, příp. zneužití institutu nouzového stavu.“*
25. V daném případě vláda vyhlášovala, resp. prodlužovala nouzový stav izolovaně od vlastních krizových opatření, jimiž po vyhlášení nouzového stavu stanovovala konkrétní pravidla chování. Tento přístup, který Ústavní soud neshledal protiústavním (srov. Pl. ÚS 8/20), ostatně má svůj odraz i v obsahu žaloby, kde žalobce nebrojí proti povinnostem či omezením, jež by mu plynuly přímo z rozhodnutí o vyhlášení nouzového stavu, nýbrž argumentačně napadá teprve navazující krizové opatření, jímž byl ve svém základním právu skutečně omezen. V duchu odkazovaného rozsudku Městského soudu v Praze přistupuje soud k přezkumu samotného vyhlášení nouzového stavu značně rezervovaně.
26. Porušení materiálních ani procedurálních limitů plynoucích především z čl. 5 a čl. 6 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, soud obdobně jako Městský soud v Praze neshledává, když nouzový stav byl především vyhlášen, jak je obecně známo, v důsledku pandemie nemoci COVID-19 ohrožující v nemalém rozsahu životy a zdraví obyvatelstva. K jeho vyhlášení došlo výše zmíněným usnesením vlády ze

dne 30. 9. 2020 č. 957, načež byl tentýž nouzový stav bez přerušení opakovaně prodlužován až do 14. 2. 2021, kdy uplynula doba nouzového stavu naposledy prodlouženého usnesením vlády ze dne 22. 1. 2021 č. 55, vyhlášeného pod č. 21/2021 Sb. K vyhlášení a opakovanému prodlužování nouzového stavu docházelo vždy se souhlasem Poslanecké sněmovny. V daném případě tedy nedošlo k excesu při využití institutu nouzového stavu, jenž by si vyžádal zásah soudní moci.

27. Významná část žalobní argumentace spočívá v tom, že žalobce nelze sankcionovat za nerespektování usnesení vlády č. 1375, neboť toto usnesení je nezákonné či dokonce protiústavní, a to i z dalších důvodů, než bylo popsáno výše. Na podporu tohoto názoru se žalobce odvolává zejména na nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 106/20, a na v podstatě stejné závěry Městského soudu v Praze, jenž se zabýval textově obdobným krizovým opatřením, jako Ústavní soud. Zdejší soud především konstatuje, že usnesení vlády č. 1375 považuje za podzákonný právní předpis. Jak uvedl žalobce, Ústavní soud již ve věci sp. zn. Pl. ÚS 8/20 označil usnesení vlády o přijetí krizového opatření týkající se, stejně jako v nyní posuzované věci, omezení volného pohybu osob za jiný právní předpis ve smyslu čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavy.
28. Také usnesení vlády č. 1375 se vyznačuje jak obecností předmětu regulace z hlediska prostorového, když dopadá na celé území České republiky, tak obecností adresátů regulace. Krajský soud proto konstatuje, že zmíněné usnesení vlády vydané v návaznosti na krizový zákon je právním předpisem sui generis, jenž je nadán nižší právní silou, což je podstatné pro postup obecného soudu v řízení s ohledem na čl. 95 Ústavy (srov. např. odlišné stanovisko Vojtěcha Šimíčka k usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 102/20). Žalobce se proto nemýlí, když uvádí, že zdejší soud je oprávněn si posoudit ústavnost a zákonnost předmětného usnesení vlády, resp. v něm v bodu II a III obsažených norem, pro jejichž nerespektování byl žalobce shledán vinným shora označeným přestupkem. Ostatně dosavadní judikatura Ústavního soudu týkající se usnesení vlády o přijetí krizových opatření s takovýmto postupem obecných soudů a s možnou navazující konkrétní kontrolou norem ze strany Ústavního soudu počítá.
29. Usnesením vlády č. 1375 bezpochyby došlo k omezení svobody pohybu, jež je zaručena čl. 14 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a již se rozumí „*oprávnění nejen občana, ale každého pohybovat se po území České republiky vymezeném jejími státními hranicemi a navštěvovat jednotlivá místa s výjimkou těch, pro která zákon ve smyslu ustanovení čl. 14 odst. 3 Listiny stanoví omezení*“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 10. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 4/02). Podstata výtky správních orgánů vůči žalobci přitom spočívá právě v tom, že jako zákazník navštívil restauraci, přestože v předmětné době byl právě v tomto směru usnesením vlády omezen. Dle názoru soudu je rovněž nasnadě, a bylo to tak i veřejně komunikováno, že vláda k popsanému omezení přistoupila v zájmu ochrany zdraví a života (srov. čl. 31 a čl. 6 Listiny základních práv a svobod), kteréžto rovněž ústavně chráněné hodnoty se dostaly se svobodou pohybu do konfliktu.
30. V době výskytu světové pandemie nakažlivého respiračního onemocnění COVID-19, pro nějž byl také vyhlášen nouzový stav, byla vláda dle § 5 písm. c) a § 6 odst. 1 písm. b) krizového zákona mj. oprávněna omezit svobodu pohybu či nařídit zákaz vstupu a pohybu osob na vymezených místech. Dle uvedených ustanovení krizového zákona se tak muselo stát na nezbytně nutnou dobu a v nezbytně nutném rozsahu, což je požadavek plynoucí rovněž z čl. 4 odst. 4 Listiny. Odpověď na otázku, zda byly ústavní a zákonné podmínky

omezení svobody pohybu naplněny, závisí na poměrování kolidujících základních práv a svobod.

31. Pro případ žalobce je relevantní posouzení ústavnosti a zákonnosti nikoli celého usnesení č. 1375, nýbrž jeho bodů II. a III., o něž správní orgány opřely svá rozhodnutí. Nejpodstatnější omezení plyne z bodu II. usnesení. Pokud žalobce porušil bod II., současně porušil také bod III. odst. 1 usnesení, neboť v rozporu s usnesením stanovenými výjimkami nepobýval (nezdržoval se) v místě svého bydliště. Proto správní orgán I. stupně uvedl ve výrokové části rozhodnutí oba tyto body, a ve vztahu k těmto částem usnesení vlády je třeba se zabývat jeho ústavností a zákonností.
32. Žalobce s odkazem na nálezy Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 106/20 vyzdvihuje dva problémy předmětného usnesení vlády. Jde jednak o stanovení obecného zákazu, z něž jsou vymezeny výjimky, a jednak o absenci odůvodnění krizového opatření vlády. Na tuto argumentaci však soud nepřistoupil. Nelze popřít, že nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 106/20 obsahuje určitá východiska, jež je vhodné mít na zřeteli také při posuzování ústavnosti jiných usnesení vlády o přijetí krizových opatření, než bylo usnesení č. 78 týkající se, v rozsahu přezkoumávaném Ústavním soudem, zákazu některých forem podnikání. Rovněž je však třeba mít na paměti, že Ústavní soud své závěry vyslovil v konkrétním specifickém případě, jenž není shodný s nynější věcí.
33. Tehdy přezkoumávané usnesení vlády zakazovalo podnikání, z čehož stanovilo 36 výjimek pro podnikatelské činnosti, které povoleny byly. Ústavní soud takto robustní seznam výjimek nazval „telefonním seznamem“, přičemž se odůvodněním jeho nálezu jako červená nit táhne myšlenka ohledně možné diskriminace některých podnikatelských subjektů, jimž bylo, na rozdíl od jiných, jejich podnikání zakázáno, aniž by bylo patrné dělicí kritérium ozřejmující, proč se tak stalo. Za této situace Ústavní soud postrádal důvody postupu vlády, z nichž by bylo možno dovodit, že usnesení vlády není projevem libovůle, s jejímž využitím prakticky nahodile jednomu podnikateli zakáže a druhému nikoli.
34. S těmito závěry nehodlá zdejší soud polemizovat, nepovažuje je však za plně použitelné v případě pro věc relevantních částí usnesení vlády č. 1375. V daném případě nelze hovořit o diskriminaci některých subjektů a v tomto kontextu soud bližší odůvodnění, než jaké bylo veřejně prezentováno a jaké v situaci pandemie částečně plynulo již z obsahu samotného usnesení, nepostrádá. Usnesení č. 1375 dopadá bez výjimky na každého s tím, že podstata v bodu II. stanovených výjimek je jiná, než byla v případě řešeném Ústavním soudem. Zatímco tehdy se užitím zákazu a 36 výjimek někomu podnikat zakazovalo a jinému nikoli, v nynějším případě platilo omezení volného pohybu pro každého, přičemž legislativní technikou zákazu a výjimek v bodu II. usnesení byl vymezen rozsah tohoto omezení.
35. Pokud jde o samotnou legislativní techniku zákazu a výjimek, zdejší soud nepopírá, že ji Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 106/20 považoval za problematickou, z uvedeného nálezu však neplyne závěr žalobce, že již jen užití této techniky bylo důvodem pro zrušení části tehdy přezkoumávaného usnesení vlády a že její užití musí vést ke zrušení (či neaplikování) - v případě postupu obecného soudu dle čl. 95 odst. 1 Ústavy) jakéhokoli dalšího usnesení vlády o přijetí krizového opatření. Ústavní soud ve svém nálezu pojmenoval vícero nedostatků, jejichž souhrn jej dovedl ke zrušujícímu výroku, přičemž nejpodstatnější výtka, spočívající v nejasnosti dělicího kritéria, byla popsána výše. V bodu

II. usnesení č. 1375 není „telefonní seznam“ třiceti šesti výjimek. Je zde šestnáct výjimek, jimiž se nepochybně nezakládá diskriminace jakéhokoli subjektu ve smyslu, že by na něj stanovené omezení volného pohybu nedopadalo. Byl-li touto metodou stanoven rozsah omezení, bylo by možno při zachování náležité důslednosti shodný rozsah vymezit opačnou metodou pouhého pozitivního jmenování dílčích zákazů. Takový postup by patrně Ústavní soud, alespoň dle obsahu zmíněného nálezu, považoval za ústavně čistší, krajský soud se však zdráhá označit předmětnou část usnesení č. 1375 za protiústavní jen proto, že byl rozsah omezení stanoven metodou zákazu a šestnácti výjimek, čímž nebyl zcela zakázán volný pohyb žádné osoby, nýbrž byl volný pohyb všech osob omezen.

36. Při komplexní četbě bodu II. usnesení č. 1375 a při současném vědomí o epidemické situaci v ČR v zimě na přelomu let 2020 a 2021 lze vysledovat dělicí linii mezi tím, co a proč vláda zakázala, a v jakém rozsahu naopak zůstala svoboda volného pohybu osob nedotčena. Soud nemá potřebu provádět dokazování k otázce existence a stavu pandemie v pro věc relevantním období, kdy bylo přijato předmětné usnesení vlády a kdy následně došlo k posuzovanému skutku. Je obecně známo, a ani žalobce to nezpochybnil, že v řešeném období Česká republika čelila vlně nemoci COVID-19, je vhodné připomenout, že právě v tomto období byla situace velmi špatná v tom ohledu, že i dle veřejnosti dostupných informací sahal zdravotnický systém ČR na dno svých kapacit, kdy nejen, že byly eliminovány plánované zákroky, ale nedostávalo se již míst ani na zvlášť zřizovaných covidových odděleních nemocnic.
37. Takto tehdejší situaci mediálně komunikovala i vláda, která vysvětlovala, že k omezení volného pohybu osob přistupuje v zájmu ochrany životů a zdraví lidí, neboť většina odborné veřejnosti se shodovala v tom, že menší počet lidských kontaktů vede ke zmírnění epidemie, čímž je bráněno kolapsu zdravotnického systému, který by vedl, kromě úplného vyčerpání zdravotnických pracovníků, především k vyšším ztrátám na životech a zdraví obyvatelstva. V předmětném období dokonce probíhala nejen českými médii zpráva, že Česká republika je dle některých ukazatelů na vrcholu celosvětového žebříčku zasažení nemocí COVID-19. Odvrácení tohoto nepříznivého vývoje přitom nebylo otázkou dnů, ale přinejmenším řady týdnů, jak ukázaly dosavadní zkušenosti s životem v opakovaně přicházejících vlnách nemoci COVID-19. Tento kontext nelze při nahlížení na předmětné usnesení vlády pominout.
38. Z textu v bodě II. usnesení č. 1375 plyne, že vláda ve snaze omezit setkávání lidí zakázala tímto usnesením volný pohyb ve sféře aktivit zbytných pro chod státu, infrastruktury, obživu obyvatel, fungování zdravotnictví atd., jak to plyne z jednotlivých široce koncipovaných výjimek. Nad rámec nezbytností pak byla vláda vedena snahou nezasahovat volný pohyb v těch oblastech, kde se neočekává příliš velké riziko přenosu nákazy, a zásah do základních práv a svobod by se zde jevil nepřiměřeným. Proto nebyl dotčen např. pohyb v přírodě, na venkovních sportovištích, na hřbitově apod. Podstata omezení spočívala především v zasažení volnočasových aktivit ve vnitřních prostorech, kde je vyšší riziko přenosu respiračního onemocnění. Právě tak vznikl řešený případ žalobce, neboť posezení v restauraci je typickým příkladem takové aktivity.
39. Uvedenou pasáží soud nemíní nahrazovat důvodovou zprávu, která k předmětnému usnesení vlády není dostupná, poukazuje však na to, že pro soud jsou v daném případě stěžejní důvody postupu vlády dostatečně seznatelné. Žalobce sice namítá, že vládní usnesení není odůvodněno, tím však jeho argumentace končí, aniž by vyjevil, jaké důvody

a za jakým účelem postrádá. Ve věci sp. zn. Pl. ÚS 106/20 hledal Ústavní soud důvody, jež by mu objasnily otázku možné diskriminace a libovůle, buď v důvodové zprávě, o níž sám uvedl, že její existence není nezbytná, popřípadě v prezentaci vlády vůči veřejnosti, zejména se však opíral o vyjádření vlády v samotném řízení před Ústavním soudem, jehož byla vláda účastna. V nynějším řízení, a obdobných řízení může následovat nespočet, není vláda účastníkem řízení, a nemá tak možnost zde hájit své usnesení. Pokud však jsou pro soud elementární důvody krizového opatření seznatelné, jak bylo shora uvedeno, přičemž soud nedospěl k závěru, že by vláda postupovala diskriminačně či libovolně, není namístě pro jejich nedostatek označovat usnesení vlády za protiústavní či nezákonné. Na rozdíl od případu, kdy nebylo zřejmé, proč má být zakázán právě některý typ podnikatelské činnosti, zatímco jiný nikoli, nemá soud v případě obecného omezení pohybu pochyb o nediskriminaci a efektivitě tohoto řešení v boji s epidemií.

40. Ústavní soud ve své judikatuře čteně zmiňuje princip zdrženlivosti, tím spíše musí zdrženlivě postupovat také obecný soud, pokud nahlíží na podzákoný právní předpis v kontextu čl. 95 odst. 1 Ústavy. Přestože zdejší soud nezpochybňuje značnou citlivost jakéhokoli zásahu do ústavně zaručených práv a svobod, podotýká, že vládě je třeba v době nouzového stavu ponechat prostor, aby svým politickým rozhodnutím stanovila konkrétní okruh omezení základních práv a svobod. Svůj postup si pak vláda zodpoví především před Poslaneckou sněmovnou a před voliči. Velký význam má kontrolní funkce Poslanecké sněmovny, která „vládne“ nad nouzovým stavem, a má tak možnost sprovodit krizové opatření vlády ze světa. Dle přesvědčení zdejšího soudu je namístě, aby soudní moc vystoupila proti krizovému opatření vlády pouze v případě excesu, tedy zřetelného vybočení z mezí za nouzového stavu přípustného zásahu do základních práv a svobod. Takový stav v dané věci nenastal, a to s přihlédnutím k dostatečné seznatelnosti nezbytnosti přijatého opatření.
41. Jestliže tedy žalobce pobýval dne 23. 1. 2021 jako zákazník v restauraci, čímž porušil zákaz stanovený v bodu II. usnesení č. 1375, neboť se na takový případ nevztahuje žádná z výjimek uvedených v tomto bodu usnesení (k tomu viz níže), porušil tím bod II. a bod III. odst. 1 zmíněného usnesení. Tato ustanovení přitom soud neshledal protiústavními či nezákonnými, když sice omezila svobodu pohybu žalobce, stalo se tak však na základě zákona, s legitimním cílem, v rozsahu a době, které s ohledem na dostupné informace nepřekračují rámec nezbytnosti pro účely zmírnění tehdejší vlny pandemie tak, aby byl odvrácen kolaps zdravotního systému České republiky. Žalobní námitce protiústavnosti a nezákonnosti usnesení vlády č. 1375 proto soud nepřisvědčil.
42. Důvodná není ani námitka, že opatření byla v rozporu s principem právní jistoty často měněna. Jednak lze v případě krizové situace ze strany státu očekávat využití postupů, které jinak běžné nejsou a které mohou operativně reagovat na aktuální vývoj, především však není v případě žalobce namístě hovořit o tom, že snad žalobce o předmětném krizovém opatření v důsledku překotného jednání vlády nevěděl. Žalobce sám argumentuje tím, že se do restaurace dostavil jako odpůrce vládních opatření za účelem studia a podpisu petice proti opatřením vlády. Dle žalobce by v předmětné době do restaurace nikdo jiný ani nepřišel. Již z toho je zřejmé, že žalobce se o postup vlády zajímal a do restaurace přišel vědomě přes zákaz, na protest proti nastaveným pravidlům. Argumentace naznačující právní nejistotu žalobce je proto účelová.
43. Ke skutkovému stavu lze uvést, že žalobce ani nespороval, že se v restauraci nacházel a seděl zde u stolu. Policista vyslechnutý jako svědek jednoznačně vypověděl, že žalobce

seděl s nápojem u stolu. Žalobce se tedy v restauraci choval tak, jak se běžně chová zákazník restaurace. To je dokresleno také policií pořízeným videozáznamem, na němž je tak, jak by bylo možno od restauračního provozu očekávat, zachycena řada hostů majících před sebou nápoje a nestudující ani nepodepisující petici. Argumentaci ohledně studia a podepisování petice považuje soud za účelovou a sloužící k obcházení omezení plynoucího z předmětného usnesení vlády.

44. I kdyby totiž byla pravda, že se zde žalobce seznamoval s textem petice, což, jak správní orgány uvedly, z vyjádření policisty ani videozáznamu nevyplynulo, nelze připustit výklad petičního práva v tom smyslu, že dává žalobci (a prakticky komukoli dalšímu) možnost nerespektovat krizová opatření vlády, neboť stačí, aby poukázal na to, že hodlá podepsat petici, a v důsledku toho by byl pro krizová pravidla a státní orgány nedotknutelný. Shromažďování podpisů pod petici nesmí sloužit k rušení veřejného pořádku (srov. § 4 odst. 3 zákona č. 85/1990 Sb., o právu petičním), za něž lze porušování krizového opatření vlády nepochybně považovat. Argumentace petičním právem se ostatně v případech odpůrců vládních opatření objevuje opakovaně. K tématu lze odkázat např. na závěry žalovaným příhodně označeného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2021, č. j. 3 A 143/2020-57.
45. Správní orgány daly jasně najevo, že dle jejich právního názoru na případ žalobce žádná vládním usnesením stanovená výjimka nedopadá. O tom dle přesvědčení soudu není pochyb, protože nebylo zapotřebí, aby se správní orgány blíže věnovaly analýze jednotlivých výjimek. Odkaz žalobce na výjimky v bodu II. odst. 1 a 3 usnesení vlády je nepřipadný. Trávení času v restauraci není jinou obdobnou činností (obdobnou jako zaměstnání či podnikatelská činnost) dle bodu II. odst. 1 usnesení, ani cestou za účelem nákupu zboží nebo služeb dle bodu II. odst. 3 usnesení vlády. Výjimky je třeba číst také v kontextu bodu III. téhož usnesení vlády, z něž plyne, že je mj. třeba omezit pohyb na veřejně přístupných místech na nezbytně nutnou dobu. V předmětné době rovněž platilo jiným usnesením vlády stanovené omezení provozu restauračních zařízení, proti němuž právě iniciativa „Chcípl pes“, k níž se žalobce ve správním řízení přihlásil, vystupovala. Dle výjimky v bodu II. odst. 3 usnesení vlády si tedy žalobce mohl dojít např. k výdejovému okénku restaurace, nebylo však povoleno trávit čas v restauraci a konzumovat tam jídlo či nápoje. Takový výklad této výjimky je ve zřejmém souladu s již popsáním účelem vládního opatření, na rozdíl od výkladu žalobce, dle něž mu vůbec nebyla návštěva restaurace z pozice jejího zákazníka, popřípadě petenta, zakázána.
46. Pokud žalobce na jiném místě žaloby zmínil, že si případně mohl pouze kupovat jídlo či pít s sebou, je to jednak v rozporu se zjištěným skutkovým stavem, dle něž žalobce seděl jako běžný zákazník u stolu a po příchodu policie zaplatil a odešel, jednak to neodpovídá argumentaci žalobce ohledně návštěvy restaurace jako petičního místa. Pokud jde o to, zda a za jakých podmínek restaurace směla či nesměla mít otevřeno, tato otázka nebyla upravena usnesením vlády č. 1375 a není podstatná pro otázku spáchání přestupku žalobcem. Nelze popřít, že zakazy určené podnikatelům nejsou určeny žalobci, jakožto zákazníkovi a konzumentovi restauračních služeb. Žalobci však bylo výhradně posledně zmíněným usnesením vlády zakázáno restauraci z pozice zákazníka navštívit a služeb restaurace zde požívat. Toto omezení žalobce nerespektoval.

47. Žalobce nebyl potrestán za nedodržení neurčité povinnosti. Je pravdou, že některé části bodu III. předmětného usnesení vlády mají povahu obecnějšího apelu (např. omezit kontakty s jinými osobami na nezbytně nutnou míru), žalobce však porušil jednoznačně stanovené omezení v bodu II. usnesení vlády. Tím také nerespektoval nařízení pobývat, kromě stanovených výjimek, v místě svého bydliště, a porušil tedy i bod III. vládního usnesení. Rozpor mezi postojem žalobce a správních orgánů nespočívá v tom, že by si každý jinak vykládal ustanovení o počtu osob, s nimiž byl žalobce oprávněn se setkat. Nejen jiné osoby, ale i žalobce se při výkonu svého povolání mohl setkávat s dalšími osobami. Výkon povolání byl logicky odůvodnitelnou výjimkou z omezení, která se zřetelně odlišuje od návštěvy restaurace zákazníkem. Žalobce nikdy netvrdil, že by v restauraci byl za účelem výkonu svého povolání.
48. Žalobce v době krizového stavu nestrpěl omezení plynoucí z krizového opatření vlády, tedy nesplnil povinnost podle § 31 odst. 3 písm. c) krizového zákona, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 34 odst. 1 písm. a) tohoto zákona. O naplnění formální stránky přestupku tedy nemá soud pochyb. Pokud jde o stránku materiální, žalobce namítal její nenaplnění, byť následně výslovně nespecifikoval, z čeho tak soudí. Má-li snad k této otázce směřovat ta část žaloby, kde žalobce namítá, že se v restauraci nacházeli výhradně odpůrci vládních opatření a že se de facto jednalo o klub pro uzavřenou společnost, soud této argumentaci nepřisvědčil.
49. Z ustálené judikatury správních soudů plyne, že v běžně se vyskytujících případech je materiální stránka přestupku naplněna již naplněním jeho formální stránky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31). Skutkovou podstatu přestupku (formální stránku) žalobce jednoznačně naplnil a nelze hovořit o mimořádných okolnostech, jimiž by bylo vyloučeno naplnění stránky materiální. Naopak, účelem krizového opatření bylo omezení kontaktů lidí, a to s větším důrazem na interiéry, kde se předpokládá vyšší riziko přenosu respiračních onemocnění. Nerespektováním omezení žalobce i další hosté restaurace zvýšili riziko případného přenosu nemoci COVID-19 nejprve v restauraci mezi sebou, a následně případně také na další osoby. Tím mohlo v rozporu s účelem krizového opatření dojít ke zvýšení rizika ohrožení zdraví (a v krajním případě i životů) obyvatelstva, a v konečném důsledku také k prodloužení doby nezbytného omezení základních práv ze strany vlády. Snížení efektivity vládního opatření jeho nerespektováním totiž logicky prodlužuje dobu, po kterou je takové omezující opatření potřebné k odvrácení kulminující vlny nemoci. O nenaplnění materiální stránky přestupku proto nemůže být řeč.
50. Ve správním řízení byly provedeny dostupné důkazy, včetně videozáznamu, který byl proveden mimo ústní jednání, nicméně v přítomnosti žalobce, jak sám svým podpisem stvrdil. Správní orgány dostatečně vysvětlily, o jaké důkazy opírají své závěry a jak věc hodnotí po právní stránce. Učinily tak bez nepřipustných zjednodušení, když skutek byl prokázán a po právní stránce řádně vyhodnocen. Odkazoval-li žalobce na pasáž rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, hovořící o presumpci neviny, zásadě in dubio pro reo či postihu za zaviněné jednání, soud konstatuje, že tyto principy nebyly v případě žalobce porušeny.
- Ze správního spisu neplyne, že by správní orgány žalobce jakkoli poškodily na právech tím, že by s ním snad jednaly jako s viníkem před tím, nežli bylo o jeho vinně rozhodnuto.

Skutkový stav byl prokázán způsobem, že soud nemá pochybnosti o vině žalobce, který zaviněným jednáním spáchal přestupek.

51. V případě žalobce není namístě hovořit o právním omylu ve smyslu § 17 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, neboť povinnost seznámit se s právní úpravou pro žalobce vyplývala ze zákona, resp. na jeho základě z usnesení vlády, jakožto jiného právního předpisu. Neznalost (resp. účelový výklad) shora uvedené relevantní právní úpravy žalobce, který není v České republice cizincem, neomlouvá. Žalobce také v době pandemie a nouzového stavu měl a mohl znát nejen právní úpravu, ale rovněž to, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit právní úpravou chráněný zájem v podobě života a zdraví obyvatelstva. Argumentace žalobce ohledně nezaviněného jednání je proto nedůvodná. Žalobce ve správním řízení dostal prostor k vyjádření, správní orgány vysvětlily, jak dospěly ke stanovené výši pokuty, konstatovaly polehčující okolnosti v podobě teprve prvního přestupku projednávaného s žalobcem a za adekvátní považovaly pokutu ve čtvrtině zákonné sazby. Žalobce ani v žalobě neuvádí, že by pokuta v takové výši měla být nepřiměřená a z jakých důvodů.
52. Soud shrnuje, že správní orgány dostatečným způsobem vypořádaly věc žalobce, nesouhlas žalobce s jejich posouzením nezakládá automaticky nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí. Žalobce v závěru žaloby hovoří o tom, že nebyly vypořádány jeho odvolací námitky, není však dostatečně konkrétní v tom, kterých námitek se má tato výtku týkat. Z rozhodnutí žalovaného, které tvoří prvostupňovým rozhodnutím jeden celek, je zřejmé, že žalovaný především považoval žalobcem odkazovaný nálezný Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 106/20 za nepřijatelný, neboť se týkal jiného krizového usnesení, dále považoval skutkový stav ve shodě se soudem za bez pochybností zjištěný, neshledal procesní pochybení a v právním hodnocení se ztotožnil se správním orgánem I. stupně s tím, že žalobci především vysvětlil, proč jeho případ nespadá do výjimek z krizového opatření. Žalovaný tedy snad stručně, přesto však adekvátně na odvolací námitky zareagoval.

VII. Závěr a náklady řízení

53. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.
54. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
55. Žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, byl sice v řízení zastoupen advokátem, nicméně hájit své rozhodnutí v soudním řízení správním je součástí běžné činnosti žalovaného, kterou by měl být žalovaný schopen sám zastat. Žalovaný ostatně náhradu nákladů řízení nežádal a navrhoval, aby nebyla přiznána žádnému z účastníků. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.

Zmeškání

lhůty

k podání kasační stížnosti nelze prominout

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 24. února 2022

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce